

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 171

гр. Бургас, 17.01.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в

закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева

като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Частно наказателно дело № 20232120200144 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 243, ал. 4 от НПК](#).

Образувано е по жалба на Н. Е. С. чрез пълномощника адв.Т. Д. против постановление на прокурор при РП-Бургас от 19.12.2022 г., с което на осн.чл.243, ал.1, т.2 НПК е прекратено наказателно производство по досъдебно производство № 431 ЗМ-583/2020 г. по описа на 01 РУ-Бургас, пр. пр. № 357/2020 г. по описа на БРП, водено за престъпление по чл.206, ал.1 НК.

В жалбата се изразява становище за незаконосъобразност на атакувания прокурорски акт като постановен в разрез с изяснените фактически положения, според които С. М. в качеството му на пълномощник на жалбоподателя е продал за сумата от *** лв. собствения на С. л.а. марка „Фолксваген Тигуан“ рег. № *** на трето лице Г. Т. Т.. Поддържа се, че не е извършена отчетна сделка, с която продажната цена да премине в патримониума на собственика на лекия автомобил- Н. С., както и че не е спорно от гласните доказателствени източници, придобити от разпита на М., че последният е разходвал сумата от продажбата за лични нужди. Съществен дял от жалбата заема противостоящата на мотивираното прокурорско убеждение правна аргументация, свеждаща се в тезисни съображения относно разграничителния критерий между характера на упълномощителната и отчетната сделка, респ. липсата на нормативно правило, по силата на което съдържанието на отчетната /последваща сделка/ да се привнася в упълномощителната. Твърди се, че е налице съставомерност по [чл. 206, ал. 1 от НК](#) и се настоява за отмяна на обжалваното постановление.

Съдът след като се запозна със жалбата, постановлението за прекратяване на наказателното производство, и материалите по досъдебното производство намира за установено следното:

Подадената частна жалба е допустима като депозирана от легитимирана да обжалва страна и в законоустановения срок за обжалване, като съдържа всички изискуеми от НПК реквизити, поради което следва да бъде разгледана от съда.

Устойчивата и неизменна съдебна практика, дефинираща процесуалноправните рамки и методика за осъществяване на съдебен контрол върху постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство в подготвителната досъдебна фаза са намерили изчерпателна и лимитативна нормативна уредба в НПК. Действащата уредба на този правен институт е насочена към осигуряване на баланса на ценности между от една страна пълноценна защита правата на обвиняемия, респективно пострадалия от престъплението, и зачитане суверенна преценка и възможности за независимо формиране и отстояване на вътрешното убеждение от държавното обвинение в съответствие с фиксираните в основния закон фундаментални конституционни принципи, касателно правата на личността (в този смисъл [решение № 7 от 16.12.2004 г. по К. Д. № 6 от 2004 г. на Конституционния Съд на](#)

Република България), поради което същата следва да бъде съблюдавана стриктно. Съгласно чл. 243, ал. 3 НПК, правото на жалба пред съда срещу посочения прокурорски акт възниква единствено за ограничен кръг от лица обвиняемия, пострадалия или неговите наследници и ощетеното юридическо лице.

След упражняване на тези си правомощия настоящият състав по реда на чл. 243, ал. 4 НПК намира, че жалбата, разгледана по същество е основателна при следните съображения:

В обжалваното постановление пространно е възприета само формалната страна на фактите, но не и тяхното съдържание и логическа връзка.

При съблюдаване на приобщената доказателствена съвкупност и след внимателен анализ на нейното съдържание, пред настоящия състав се очертават следните правнозначимите фактически положения:

През 2016 г. свидетелят Н. С. закупил от САЩ л.а. „Фолксваген Тиуан“ , произведен през 2012 г., черен металик, рама №***, който регистрирал в РБ с рег.№ ***. С нотариално заверено пълномощно №3064/17.10.2016 г. при нотариус Г. В. с район на действие района на РС-Стара Загора, С. учредил в полза на С. М. представителна власт по отношение на следното: да управлява гореописаното МПС в България и в чужбина, да го представлява пред държавни органи –КАТ, МВР, ГКПП, Митници, Сектор Пътна полиция, пред застрахователни дружества във вр. със сключването на застраховки тип „автокаско“ и „гражданска отговорност“, както и да извършва широк кръг разпоредителни действия от името на представлявания- да продава, дарява,при условия, начин на плащане и цена, преценени от упълномощения, в т.ч. да го прехвърля сам на себе си или други лица, които представлява по реда на чл.38, ал.1 ЗЗД, в т.ч. да получава продажната цена, включително и по банков път от името на представлявания. Пълномощното било безсрочно и валидно до неговото оттегляне по нотариален ред.

Автомобилът разполагал с удостоверение №*** г. за индивидуално одобряване на пътно превозно средство,регистрирано извън държавите членки на ЕС, друга държава –страна по споразумението за европейско икономическо пространство или Конфедерация Швейцария, както и Свидетелство за регистрация част 1 *** г. от Сектор Пътна полиция при ОДМВР-Стара Загора. На 17.10.2016г. Н. С. предоставил автомобила, ключа към него,ведно с нотариално завереното пълномощно и документите за регистрация, като уговорката между тях била св. М. да продаде автомобила, т.к. св.С. трябвало да се върне в САЩ.

На 03.10.2017 г. св.Н. С. се чул със св.М. и разбрал,че последният все още не е продал колата. На 16.11.2017 г. Н. С. и С. М. се срещнали в кафенето на хотел „Форум“, гр.Стара Загора, където св.М. бил отседнал със св.Тончева,с която живеели във фактическо съжителство. С. М. поискал от жалбоподателя да му предостави нови декларации по чл.264 ДОПК и чл.25 ЗННД за 2017 г., които били необходими във вр.с осъществяването в пределите на учредената му представителна власт –реализационна продажбена сделка. В показанията си св.С. със стабилна и еднопосочна нагласа към фактите пресъздава по еднороден начин спомена си, че в хода на тази среща е поискал от св.М. да му върне автомобила, ключовете и съпътстващата документация. В структурата и съдържанието на разказа си св.С. по единен и непроменлив начин изтъква,че изчакал няколко дни за фактическото предаване на автомобила, в които св.С. М. спрял да му отговаря на телефонните обаждания.

С договор с нотариална заверка на подписите №***/17.11.2011 г. при нотариус О. Ж. с район на действие РС-Бургас, рег. №133 на следващия ден, била извършена покупко-продажба на МПС „Фолксваген“ модел „Тигуан“ с рег. № *** между С. М., действащ в качеството на пълномощник на Н. С. като продавач и Г. Т. Т. като купувач, като престираната продажна цена била в сума в размер *** лв. Няколко дни по-късно на 22.11.2017 г. приобретателят Г. Т. се разпоредила с автомобила чрез покупко-продажба, обективизирана в договор с нотариална заверка на подписите рег.№ ***/22.11.2017г. на нотариус ЦВ. А., с район на действие РС-Бургас рег.№458 ,по силата на който автомобилът бил прехвърлен в собственост на СТ. Д. А. за сумата от *** лв.

От приложеното по делото Удостоверение изх.№02/01.02.2018 г.,издадено от нотариус О. Ж., става ясно,че не подлежат на съхранение и не могат да бъдат предоставени придружаващите договора за покупко-продажба между пълномощника на продавача С. М.

и купувача Г. Т. по договора от 17.11.2017 г.- декларации по чл.264, ал.2 ДОПК и по чл.25, ал.8 ЗННД.

Гореизброените разпоредителни действия с процесното МПС били извършени при неосведомяването и извън обхвата на знанието на собственика Н. С., който предприел действия по оттегляне на пълномощията спрямо довереника си С. М., с Нотариална покана №6132/28.11.2017 г. , заверена от нотариус М. В. с район на действие РС-Царево. В нотариалната покана е обективизирано волеизявление относно преустановяване правното действие на пълномощията на М., учредени с пълномощно №3064/17.10.2016 г., в т.ч. и действието на декларацията по чл.264, ал.2 от ДОПК и тази по чл.25, ал.8 ЗННД. С поканата е обективизирано волеизявление за връщане на автомобила и ключа към него, с пояснението, че доверителят Н. С. към момента не е получавал никаква уговорена сума и не е извършвана продажба съгласно уговорените отношения.

Видно от приложена към нотариалната покана разписка от нотариус М. В. с рег.№370, служител на нотариуса К. М., на 04.12.2017 г. е залепила уведомление на входната врата на сграда с адрес гр. ***, с адресат С. М.. С изтичане на двуседмичния срок от залепване на нотариалната покана- на 18.12.2017 г., на основание чл.47, ал.2 и ал.5 ГПК в разписката е посочено, че същата се третира като надлежно връчена. В разписката са декларирани следните последователно извършени действия от съотв. длъжностни лица, свързани с информиране на адресата С. М. относно съдържанието на нотариалната покана: - на 28.11.2017 г. в 13.33 ч. нотариус М. В. удостоверява, че е позвънила лично на адресата С. М. и го е уведомила за съдържанието на поканата чрез прочитането ѝ, в отговор на което М. заявил, че пътува извън страната за дълъг период, знае за какво става въпрос и ще възложи на адв.Р. Д. от БАК да получи поканата. На 28.11.2017 г. след разговора с адресата С. М. нотариус М. В. декларира, че се свързала с адв.Р. Д., който изявил готовност да се запознае със съдържанието на поканата и поискал да я получи в сканиран вид на електронен адрес, но същата не била получена до 04.12.2017 г. След залепване на уведомлението на адреса в гр.Приморско на 05.12.2017 г. в нотариалната кантора се обадила Д. М..а-сестра на С. М., която в разговор с нотариус М. В. получила подробни разяснения относно съдържанието на поканата. В показанията си на л.122 и л.123 от ДП свидетелят М. В. потвърждава подробно и в хронологически систематизирано изложение действията си по устно уведомяване на адресата С. М., на неговия адв.Р. Д., относно електронното връчване на поканата на адв.Добрев и устното разясняване съдържанието на поканата на Д. М..а, в телефонен разговор иницииран от последната.

М. В. заявява, че след изтичане на 14-дневния срок, упоменат в уведомлението, за получаване на нотариалната покана в кантората на нотариуса, същата се счита за редовно връчена на 19.12.2017 г. съобр. поставения на гърба на поканата щемпел.

В показанията на св. С. М. се поддържа, че на 17.11.2017 г. в обсега на учредената му представителна власт е извършил продажба на процесния л.а. марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“ №с рег.№ ***, който бил закупен от Г. Т., като получената продажна цена в размер на *** лв. е изразходвал за лични нужди с оглед липсата на задължения за предаване на парична сума. Твърди, че предварително е закупил автомобила от Н.С. срещу заплатена сума в брой без съхранен спомен относно размера ѝ, като не са спазени законовата процедура и форма за действителност на договора за продажба, а вместо това св.М. се е съгласил да бъде титуляр на пълномощно за извършване на разпоредителни действия с автомобила. л.85 от ДП. На л.160 от ДП св.М. уточнява, че е заплатил на части на С. в брой сумата от *** лв. за процесния л.а. „Фолксваген“ модел „ТИГУАН“ . От показанията на този свидетел се извлича още, че е бил уведомен за нотариалната покана по телефона от нотариуса М. В., като не е бил наясно със съдържанието. От приложения доказателствен способ очна ставка между, от една страна Н. С. и С. М. и, от друга Н. С. и Г. Т., се установява, в разрез с фактическите констатации в прокурорското постановление за прекратяване, според гласните данни на С. и Тончева среща през м.ноември в хотел „Форум“ в гр.Стара Загора между С. и М. се е състояла. Предметът на срещата е била обсъждане на вариантите за продажба на МПС и по твърдения на С., М. е поискал актуални декларации по чл.264, ал.2 ДОПК и чл.25, ал.8 ЗННД, като преди това С. е полуил и имейл с искане относно декларациите от св.Тончева.

Въз основа на влязло в сила Решение №821/11.04.2019 г. по гр.д.№2879/2018 г. по описа на

БРС, образувано по повод предявени в евентуалност обективно съединени искове, е уважен като основателен искът на Н. С. против С. М. и Г. Т. с правна квалификация чл.26, ал.1, предл.3 вр.чл.40 ЗЗД и е прогласена нищожността на договора за покупко-продажба на л.а. „Фолксваген“, модел „Тигуан“, с рег.№***, сключен на 17.11.2011 г. между Н. С. чрез пълномощника С. М. и Г. Т. поради накърняване на добрите нрави. В мотивите на решението е прието, че с прогласената за нищожна сделка е налице сговаряне между представляващия продавача и купувача за нанасяне на вреда на представлявания Н. С.. Приложена е кредитираната по посоченото гр.д. съдебна автотехническа експертиза, с която реалната стойност по пазарни цени на МПС марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“ към 17.11.2017 г. възлиза на *** лв., като занижената цена на извършената продажба на МПС-*** лв., без представени доказателства относно предшестващо сключването на процесния договор наличие на други облигационни отношения между страните и постигнато съгласие, характеризират договора като увреждащ представлявания по чл.40 ЗЗД. С решение №347/05.11.2020 г. по описа ОС-Бургас, гр.д. №1841/2019 г. Г. Т. Т. е осъдена да заплати сумата от *** лв., представляваща компенсаторно обезщетение в размер на равностойността на МПС – SUV марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“, поради получаването му от същата без основание и отчуждаването му на 22.11.2017 г., сумата от *** лв. – мораторна лихва за забава и съдебно-деловодни разноски - *** лв.

Изложната фактическа обстановка черпи своята процесуална изясненост от валидно събраните в досъдебна фаза писмени доказателствени източни и гласни доказателствени средства.

На първо място, доказателствено-оценъчните изводи и съждения, залегнали във финализиращия досъдебната фаза прекратителен акт не отговарят на критериите за всеобхватност, възискателност и обективен подбор на фактите, подпомагащи изключването или утвърждаването на изследваната версия за неправомерна дейност по чл.206, ал.1 НК. Прокурорът с твърде общ и едностранчив подход е обсъдил надеждността, качеството и изчерпателността на обособимите в две групи, ползващи двете противостоящи версии показания, като е изградил формално становище относно неопределимия характер на взаимоотношенията между св.Н.С. и св.Ст.М., окрупнено дефинирайки ги като „взаимоизключващи се версии“. В ревизираното постановление подходът на доказателствена интерпретация и обосноваване на основанията за прекратяване на НП е ограничен до очертаване на доказателствени непълноти и процесуални дефицити в механизмите и способите за преодоляването им. В тази връзка отчетена е липсата на заинтересовани лица, присъствали на среща на 16.11.2017 г. между Н.С. и Ст.М., невъзможността да бъдат набавени записи от камери за видеонаблюдение в хотел „Форум“ гр.Стара Загора, или документи, потвърждаващи устните уговорки за връщане на автомобила и документите, които според решаващия орган биха могли да изместят фокуса на равноценното третиране и равнозначна от процесуално гледище тежест на доказателствения капацитет на противостоящите твърдения на М. и С.. Отдавайки приоритет на посочените "противоречия" в показанията на свидетелите М. и С., прокурорът е възприел единствено тяхната обща съдържателно-информационна насоченост, като не е счел за нужно да обсъди същите в тяхната цялост и съотнасяйки ги с останалите доказателства по делото. Прието е, че показанията на С. относно среща между него и М. на 16.11.2017 г. са изолирани и не представляват реална доказателствена основа, като в случая без коментар са оставени резултатите от проведената на 18.04.2022 г. очна ставка между Н. С. и фактическата съжителка на Ст.М.- Г. Т., която недвусмислено потвърждава тезата, че между М. и С. се е състояла среща в хотел „Форум“, гр.Стара Загора, в хода на която са обсъждани финансови отношения между двамата във вр.с предоставените от С. коли във фактическа власт на св. М.. Не съставлява процесуална пречка пред възможността за ползване на един или друг гласен доказателствен източник и факта на настъпилите във времето промени в съдържанието му. Законът е установил процесуални механизми за констатиране на противоречия в показанията, съотв. в обясненията на едно и също лице, дадени в различни етапи от процесуалното развитие, изясняване на причините за тези противоречия и евентуално за преодоляването им, които в случая не са били използвани в пълен обем. Така например, според закрепеното в гласните данни, депозирани по време на очната ставка на Г. Т., се откроява съществено разграничима версия от лансираната от С. М.. Свидетелката сочи, че С. М. е извършил „големи разходи“ във вр. с предоставени му три автомобила от Н. С. /в т.ч.

процесния „Фолксваген Тигуан“ и това е причината да не отчете получената от продажбата на процесното МПС сума, предавайки я на С.. На своя ред, в пряка конфронтация с тази принципна гледна точка в свидетелската нагласа на Тончева, са показанията на М., който сочи, че е получавал във фактическо държане общо трит коли от С., сред които процесната „Фолксваген“ модел „Тигуан“, които са били заплатени от него на части и в брой на св.С., като поради приятелските отношения между тях не е спазена изискуемата от закона форма за действителност, ерго С. не е издавал разписки за получаваните суми, в частност за сумата от *** лв. срещу прехвърлянето на собствеността на инкриминираното МПС.

Не е изследвано при проверка достоверността на този гласен доказателствен източник – показанията на М., в съответствие с изискването за обективност и всестранност на изследването на относимите обстоятелства, противоречивите елементи и основанията дискредитиращи собствената на този свидетел версия, респ. смисловите несъответствия и необясними непълноти, напр. за това че на л.161 свидетелят очертава формалната причина за непрехвърляне по надлежния ред на собствеността върху процесното МПС, а същевременно според показанията му /л.85/ собствеността върху другите 2 закупени автомобили от С. марка „Шевролет“ и БМВ“ му била прехвърлена. В случая прокурорът не е съпоставил тези показания с останалия доказателствен материал, не е конкретизирал, защо счита, че те не се опровергават от несъмнено установени доказателства или не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти.

Напълно игнорирани са съдържателни страни от показанията на свидетеля Н. С., насочващи че във вр. с устната покана за връщане на автомобила и документите за него е правил многократни опити да се свърже по телефон със С. М., както и че във вр. с неколккратно акцентираното от него искане за издаване на нови декларации по чл.264, ал.2 ДОПК и чл.25, ал.8 ЗННД е получавал имейл от св.Г. Т., която потвърждава, че след срещата в хотел „Форум“ е търсила св.С. по телефона. В тази връзка не е правен опит за извършено в съотв. процесуалното изискване на чл.163, ал.8 НПК изземване на данни от компютърна информационна система при спазване на процедурата по чл. 163, ал. 8 НПК и при съгласувано с процесуалния регламент на чл.135 НПК и чл.163, ал.7 НПК съблюдаване на изискването за записване на компютърните данни на хартиен носител. Не е проявена доказателствена активност по реда на чл.62, ал.6, т.1 ЗКИ за разкриване на сведения, данни и документи относно справки за движения по сметки и трансакции с титуляр Н. С. и С. М. в процесния период м.10.2016 г.- 31.11.2017 г., във вр. с конкуриращите фактологичната теза на С. твърдения на св.М., че е извършвал неколккратно частични плащания на суми от порядъка на *** лв.и *** лв. за придобиване собствеността на МПС „Фолксваген“ „Тигуан“. Независимо от пояснението, че разплащането е извършено в брой и без съставяне на разходооправдателни документи, евентуални трансакции, намаляващи, респ. увеличаващи наличните авоари от банковите сметки на двамата свидетели, биха обусловили макар и косвена по същината си доказателствена верига, с някоя от противоречащите си фактически позиции. Вместо това превратно е оценена доказателствената съвкупност само в нейната най-обща външна смислова насоченост, тъй като са анализирани само част от доказателствата и са игнорирани други, както и не са обсъдени доказателствата, в тяхното изобилие от детайли и самостоятелни фактологични компоненти.

Обобщено казано, цялата дейност на прокурора по проверката и анализа на доказателствения материал не съответства на изискванията, заложили в разпоредбите на НПК. Няма съмнение, че ръководният в досъдебна фаза орган има право да формира вътрешното си убеждение по достоверността, надеждността и достатъчността на доказателствата, но това следва да стане чрез задълбочено, пълноценно и всеобхватно анализране на всички обстоятелства по делото. Всяко отклонение от посочения принцип по чл. 14 от НПК има дискредитиращ ефект по отношение на процеса на формиране на убеждението, както по фактите, така и по правото и очертава некоректно и непълно изпълнение на функциите по чл.243, ал.1 НПК.

На следващо място, в атакуваното постановление не се съдържат съответни на правната и аргументативна логика съображения по отношение възприетата обективна несъставомерност на доказаните обстоятелствата на плоскостта на чл.206, ал.1 НК. Незадоволителна и несъобразена с правно-нормативната същност на престъплението по чл.206, ал.1 НК е интерпретацията на текстовото съдържание на пълномощното от

17.10.2016 г., в което според прокурора изрично било посочено, че св.М. следва да получи продажната цена от автомобила от името на св.С., но не било дефинирано за чия сметка следва да бъде получена продажната цена от автомобила. При тези особености на пълномощното според представителя на обвинителната власт разходването на получените средства от св.М. в качеството му на пълномощник за лични нужди и в автономната сфера на свободното му усмотрение се разграничавало от инкриминираната с изпълнителното деяние по чл.206, ал.1 НК форма на престъпна дейност. Тази правна теза е не само дистанцирана от съществените субективни и обективни елементи на престъплението „обсебване“, въведени в съответното структурно съотношение от законодателя в ноормата на чл.206, ал.1 НК, но и е несъвместима и противоположна на същността и характеристиките на това престъпление. Алтернативната даденост на визираните в чл.206, ал.1 НК обективни признаци, очертаващи изчерпателно формите, параметрите и особеностите на изпълнителното деяние, със съответните субективни измерения в съзнанието на автора на престъплението, сочат, че изпълнителното деяние "присвои" по основния състав на чл. 206, ал. 1 от НК разкрива отношение на дееца към инкриминираната чужда движима вещ, която владее или пази, като към своя. Присвояването на вещта безспорно може да намери израз във фактическо или правно разпореждане с нея. Изпълнителното деяние на обсебването може да се изрази както в разпореждане с вещта, така и в отказ тя да се върне. Решение № 303 от 23.07.2013 г. на ВКС по н. д. № 392/2013 г., I н. о., НК, Решение № 608 от 12.VII.1991 г. по н. д. № 445/91 г., I н. о.,

По идентичен начин е дефинирано съдържанието на нормативния текст по чл.206, ал.1 НК в Решение № 217 от 19.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 817/2016 г., I н. о., НК,: Известно е, че изпълнителното деяние на обсебването може да се изрази както в разпореждане с вещта, така и в отказ тя да се върне. В конкретния случай изпълнителното деяние на престъпното посегателство е обективизирано в отказа на подсъдимия да върне вещта. (...) Невръщането на чуждата вещ, независимо дали деецът е дължал връщането ѝ на собственика на вещта или на лицето, на което тя е била предоставена от собственика, също е форма на изпълнение на деянието обсебване. /.../. Обстоятелството, че подсъдимият е отказал връщането на вещта, а в по-късен момент се е разпоредил с нея като със своя, обективира недвусмислено и субективното намерение на подсъдимия да присвои предмета на престъплението. По делото липсват достоверни данни за реално съществуващи преки или опосредени от друго фактически финансови взаимоотношения, чието изпълнение да е било започнало или да е било договорено за в бъдеще, между подсъдимия и св. Г. по повод автомобила, изразяващи се в изплащане на неговата цена и да са свързани с предоставянето или с отказа на осъдения да върне вещта.“

По отношение на правното разграничение на хипотезите на чл.284, ал.2 ЗЗД и чл.206 НК:

В трайната практика ВКС договорът за поръчка се възприема като неформален и може да бъде сключен устно, с конклюдентни действия и няма пречка упълномощителна сделка да се съчетае с договор за поръчка; за да се приеме, че такъв договор е налице е достатъчно по делото да се установи по безспорен начин, че доверителят, в случая собственика на процесното МПС е упълномощил довереника да продаде МПС от негово име и за негова сметка, както и сключването на такава сделка с трети лица от довереника като пълномощник. Според ВКС правилно е становището, че макар и да липсва нарочен писмен договор, който да доказва наличие на договор за поръчка, наличието на облигационна връзка в този смисъл между страните се установява от упълномощителната сделка, а именно нотариално заверено пълномощно №3395/14.11.2018 г., както и от съдържанието на сключената въз основа на тях покупко-продажба с нотариална заверка на подписите на процесния л.а. №***/17.11.2017 г. Финализирането на мандатното отношение, е с даването на отчетна сделка /даване на сметка и предаване на резултата на доверителя, за която позитивна дейност от страна на св.М. в случая не са събрани доказателства. Определение № 143 от 10.03.2017 г. на ВКС по т. д. № 2208/2016 г., I т. о., ТК.

В Решение № 136 от 3.08.2017 г. на ВКС по т. д. № 901/2016 г., I т. о., ТК, е заложен следният ръководен ориентир с ясна релевантност към настоящата хипотеза: С казуалната част на решение № 225/28.01.2013 г. по т. д. № 903/2011 г. на II ТО на ВКС е прието, че когато въз основа на дадено пълномощно се изтегли сума от банковата сметка на упълномощителя, последиците от това правно действие се считат възникнали направо за

него, но за пълномощника, доколкото друго не се установява относно вътрешните им отношения, възниква с получаването на сумата задължение да отчете /предаде/ на упълномощителя полученото от негово име и за негова сметка - чл. 284, ал. 2 ЗЗД. Отношенията на страните във връзка с упълномощителната сделка се уреждат от правилата, регламентиращи договора за поръчка. Подобни разрешения са дадени и с решения № 103/30.11.2010 г. по гр. д. № 2362/2008 г. на II ГО на ВКС и решение № 11/3.02.2015 г. по гр. д. № 3889/2014 г. на IV ГО на ВКС. Настоящият състав възприема така даденото разрешение, като дава следния отговор на поставения правен въпрос: Ако пълномощникът в кръга на учредената му представителна власт извърши правното действие, за което е упълномощен, в частност изтегли определена сума от банкова сметка на упълномощителя, доколкото не се установя друго за вътрешните отношения между страните, може да се приеме, че е налице договор за поръчка между тях, като довереникът дължи отчет по нея.“ В настоящият случай съдът намира, че след като пълномощникът М. в кръга на учредената му с нотариално заверено пълномощно №3395/14.11.2018 г., представителна власт е извършил правно действие,за което е упълномощен, сключил е договор със съдържанието покупко-продажба с нотариална заверка на подписите по отношение процесния л.а. №***/17.11.2017 г., той е дължал отчет на упълномощителя –връщане на трансформираната парична престация след отпадане на основанието, на което правомерно е държал л.а. марка „Фолксваген“ модел „Тигуан“ на доверителя и неин собственик Н. С..

В този случай е налице противоречие между фактическата и правна част на мотивите на обжалваното постановление, като във фактическата обстановка,прокурорът приема,че С. не е знаел за извършената покупко-продажба на лекия автомобил при изпращане на нотариалната покана,а същевременно се сочи, че нотариалната покана от 28.11.2017 г.не може да служи като средство за покана за връщане на уговорената сума при евентуално извършена продажба на автомобила, т.к. буквалното тълкуване текста на поканата не включва такова изявление.

С оглед на горните разсъждения, съдът намира, че фактът на непредаване на сумата от *** лева /сума, която е дадена от свид. Тончева на свид. М. във вр. с договора за покупко-продажба /, представлява неизпълнение на задължението на довереника за осъществяване на така наречената отчетна сделка по смисъла на чл. 284, ал. 2 ЗЗД, което гражданскоправно измерение на отношенията между С. и М. не води до механично и инертно изключване и диференциране на наказателната отговорност за осъществено "обсебване на автомобила или на дължимата сума". Действително в зависимост от момента, в който се приеме на база несъмнена и лишена от противоречия фактическа установеност,че поканата за връщане на вещта /устна или писмена/ е достигнала до знанието на св.М., респ. е изтекъл упоменатият в поканата срок и е последвало неправомерно бездействие, биха могли да се разграничат и обсъдят, вариативно съществуващите хипотези на обсебване на автомобила/ или на обсебване на паричната сума от *** лв.,чието предаване на свид. С. св.М. е дължал след получаването на продажната цена на автомобила. Но да се игнорира напълно фактологията, почиваща на преобладаващо съвпадащите показания на С. и Тончева,че среща между С. и М. е имало на 16.11.2017 г., че неразбирателство относно продажбата/връщането на автомобила също е имало, предвид уточнението на Тончева,че се е опитвала да се свърже със С. на следващия ден, че към Нотариална покана №6132/28.11.2017 г. , заверена от нотариус М. В. с район на действие РС-Царево ведно с приложена към нея разписка от 19.12.2017 г. и синхронните с нея показания на нотариус М. В. относно цялостното пресъздаване съдържанието на поканата в телефонен разговор на св.М. на 28.11.2017 г., впоследствие разясняването ѝ по телефона на посочения от М. адв. Р. /неразпитан по делото като свидетел/, впоследствие прочитането ѝ на сестрата на св.М.- Д. М..а на 05.12.2017 г. е красноречив показател за едностранчивост в подхода при обсъждане и оценка на доказателствените източници.

Престъпление обсебване е налице, когато деецът получи на някакво правно основание (определено конкретно – било по силата на договор, устно разпореждане или фактическо предаване) чуждо имущество, да го владее или пази, но извърши с него неправомерен акт на имуществено разпореждане в свой личен или чужд интерес, като недвусмислено манифестира промяната на отношението си към него като към свое, засягайки възможността на собственикът на вещта да се разпорежда с нея. В случай като настоящия,когато въз основа на упълномощително действие вещта е предадена с очертаване на правното

основание за нейното фактическо владение от пълномощника- с цел разпореждане с нея, към фактическия състав по чл.206, ал.1 НК в компонентно отношение се прибавя още една възможност- за правомерност на самото вещно разпореждане и противоправност на отказа да се върне получената сума, респ. на последващо разпореждане за своя сметка с трансформирания паричен еквивалент на поначало законосъобразно отчуждената движима вещ.

За да бъде осъществен съставът на обсебването по чл. 206, ал. 1 от НК, отказът да се върне вещта , респ. нейният паричен еквивалент, когато обсебването е послеващо и касае предмета, получен от законното разпореждане с вещта, поведението на автора трябва да не е съвместимо с възможното и допустимото съобразно конкретното правно основание на владение или пазене на вещта, като в резултат на него вещта обективно трябва да премине в полза на дееца или на другото. С оглед на това, неубедително в доказателствен план и незаконосъобразно прокурорът е заключил, че употребата на паричните средства /*** лв./ в свой интерес, придобити в границите на извършено правомерно разпоредително действие от св.М. не подлежи на комплексна оценка и съпоставка с нормативните елементи на състава по чл.206, ал.1 НК, ерго не следва да се обсъжда на плоскостта на манифестация на недвусмислена промяна на отношението към получената за чужда сметка сума, и не следва да се обмисли, дали това поведение е резултирало именно в отклоняването на сумата от патримониума на св.С..

/Решение № 46 от 8.04.2014 г. на ВКС по н. д. № 2218/2013 г., II н. о., НК./

Изпълнителното деяние "присвои" по основния състав на чл. 206, ал. 1 от НК сочи на отношение на дееца към инкриминираната чужда движима вещ, която владее или пази, като към своя, съотв. към паричната ѝ равностойност при правомерното ѝ въвеждане в гражданския оборот. В конкретния случай св.М. и св.Тончева непротиворечиво и последователно сочат, че сумата, която е получил М. от продажбата на лекия автомобил на законно основание –в рамките на представителната му власт, в действителност не е била възстановена на Н. С., а употребена за лични нужди.

Следва да се разграничи концептуалната функция и предназначение на уведомяването по реда на чл.47 ГПК в гражданския процес, имащи отношение към датата на залепване на обявлението, срокът, в който е трябвало да бъдат получени книжата на съда/нотариуса и срокът, в който страната е следвало да предприеме конкретно процесуално поведение, респ. в защита на правната сигурност съдът да ѝ назначи особен представител, от доказателствената сила и процесуална стойност на показанията на незаинтересовано от изхода на делото длъжностно лице –св.М. В., която по единен и еднопосочен начин утвърждава,че цялото съдържание на нотариалната покана е било доведено до знанието на св. М. още на 28.11.2017 г.Направените и валидно удостоверени опити на длъжностното лице за връчване на нотариалната покана на адресата ѝ към 28.11.2017 г. са несъмнено доказателствено установени. Още повече, съобщаването по телефона по реда на чл. 42, ал. 3 ГПК е алтернативен законово въведен способ за връчване на съобщения, като макар и устното възпроизвеждане на съдържанието на нотариалната покана да не е равнозначно на изпълнение на задължението за връчване на книжата с цел пълноценно организиране на защита на адресата, то безусловно извежда наличие на предаване на информация, която св.М. е могъл да възприеме в нейните основни смислови параметри. Изброените доказателства изобщо не са били предмет на анализ в контролирания прокурорски акт, респ. не става ясно, защо от всеобхватния прочит на доказателствената маса, се извеждат непротиворечиво изводите залежали в заключителната част на постановлението за прекратяване, което обосновава виждането,че е допусната липса на конкретика по фактите чрез избирателното им третиране, обосноваващо като закономерна последица неустановена воля на прокурора.

Неизследван е останал и друг централен въпрос от предметната рамка на престъплението по чл.206, ал.1 НК-пропускът да бъде установена паричната равностойност на МПС марка „Фолксваген“, модел „Тигуан“, с рег.№ *** към 17.11.2017 г. не може да бъде компенсиран с информация от източници, несъбрани по надлежния, в условия на непосредственост, ред в НПК , в частност съдебната автотехническа експертиза, изготвена за целите на гр.д. №2879/2018 г. на БРС, според която стойността на превозното средство към 17.11.2017 г. е възлизала на *** лв. Индициите за драстично надвишение на пазарната стойност на аналози

на процесния автомобил в сравнение с продажната цена *** лв.,залегнала в договора за покупко-продажба от 17.11.2017 г.,е изисквала съпоставителен коментар и аналитично изследване, дали в случая не е налице и друго престъпление по [чл. 217 НК](#). Не е спорно положението,че задължение на органите на досъдебното производство с оглед доказателствената съвкупност е да изследват не само елементите съдържателно относими към конкретно подбрана материалноправна квалификация, но са длъжни да проверят и отговорят качествено на въпроса, дали не е налице и друго извършено престъпление. Това е така, защото органите на досъдебното производство не са ограничени да събират доказателства единство относно посоченото престъпление, а когато е налице съмнение или има достатъчно данни за друго деяние да съберат необходимите доказателства като извършат съответните процесуално-следствени действия.В сферата на пълнота на изложението следва да се отбележи, че в Решение № 198 от 17.06.2021 г. на ВКС по н. д. № 860/2020 г., III н. о., НК, е отречена вътрешната противоречивост и съотношение на взаимоизключване между обвинения – по [чл. 206, ал. 4, вр. ал. 1 от НК](#) и по [чл. 217, ал. 4, вр. ал. 1 от НК](#). : „не може да се претендира нарушаване на правото на защита въз основа на това, че спрямо подсъдимия с обвинителния акт са повдигнати две обвинения за престъпления в съвкупност. Правото на защита на подс. Б. е било в достатъчна степен обезпечено чрез фактологическото съдържание на обстоятелствената част на обвинителния акт и юридическата формулировка на обвиненията, като той е можел да се брани и срещу двете обвинения. Действително, двете престъпления, за които е повдигнато обвинение, макар да са с еднакъв обект на посегателство, имат съществени различия по отношение на изпълнителното деяние и особеностите на субекта. Това обаче не обосновава вътрешна противоречивост на повдигнатото обвинение“

Така мотивиран, БРС, НО, LXV-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление от 19.12.2022 г. на Районна прокуратура –Бургас за прекратяване на наказателното производство по ДП №431 ЗМ583/2020 г. по описа на 01 РУ на МВР-Бургас /пр.пр.№357/2020 г. по описа на БРП/, водено за престъпление по чл.206, ал.1 НК.

ВРЪЩА делото на БРП в съответствие с мотивите на определението.

Определението може да се обжалва или протестира в седемдневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се връчи на жалбоподателя Н. С., чрез адв.Т. Д., както и на БРП.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____